

Destinul nostru profetic și blestemul lui Balaam

Miercuri, 7 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Când îngerul bisericii Laodicea refuză evaluarea Martorului Credincios, apelează la cele mai grotești argumente spre a se apăra.

Ascultam recent cum un membru al acestui grup special încerca să explice procedura lui Dumnezeu cu biserica Sa. El spunea că biserica nu poate apostazia deoarece Dumnezeu este conducătorul ei, și oferea exemplul lui Balaam ca o dovadă că biserica, așa cum este ea plină de defecte (asta însemnând pentru el păcatele membrilor), nu poate fi amăgită să se despartă de Dumnezeu, și astfel să fie împiedicată să-și realizeze misiunea.

El recunoștea că Israel era în cumplită apostazie, și totuși Dumnezeu l-a împiedicat pe Balaam să blesteme pe Israel, aceasta fiind dovada că Dumnezeu Își conduce poporul și nu este deranjat de apostazia lor.

Aceasta este o imagine complet deformată a aceluși episod, și este uimitor cum un pastor adventist nu cunoaște nici măcar faptele, așa cum sunt ele redată în raportul biblic. Ce să ne mai așteptăm atunci la înțelegerea semnificațiilor, sau la pătrunderea sensului spiritual în acel trist eveniment...

Israel se afla la sfârșitul perioadei de patruzeci de ani de învățat prin pustie, ca urmare a rebeliunii stârnite la Cadeș-Barnea împotriva Domnului de către mai marii triburilor lui Israel. Acum se pregăteau să intre din nou în țara promisă, deși rebeliunea părinților nu era deloc vindecată în inimile copiilor [vezi mai multe detalii aici].

Împăratul Moabului îl angajează pe Balaam să blesteme pe Israel, spre a-l împiedica astfel să intre pe teritoriul lor, dar Dumnezeu nu-i permite lui Balaam să blesteme.

Și ce tragedie era dacă Balaam blestema? Ce efect putea avea trăncăneala prostească a unui idiot, atâta timp cât Israel era sub aripa protectoare a Celui Preaînalt? Zero. Zero absolut.

Dar evenimentele petrecute după aceea demonstrează că Israel nu era sub aripa protectoare a lui Dumnezeu, și că Balaam, deși nu a fost lăsat să blesteme, a fost lăsat să producă o catastrofă care a secerat mii de vieți în poporul acela care nu putea fi blestemat.

Domnul îi spune lui Balaam așa: „Să nu te duci cu ei; și nici să nu blastămi poporul acela, căci este binecuvântat” (Num 22:12). Aceasta însemna: Îți pierzi timpul și amăgești oamenii degeaba, căci poporul acesta este moștenirea Mea, și doresc să fac din ei lumina neamurilor. Nu pot fi nimiciti prin vrăji, blesteme, incantații.

După câteva încercări nereușite, Balaam a priceput cum funcționează mecanismul. Israel nu poate fi blestemat spre a fi nimic, dar poate fi nimic dacă este făcut cumva să se blesteme singur. A desenat repede schița și a vândut-o lui Balac pe bani grei. Strategia s-a dovedit impecabilă, și a fost folosită cu succes iar și iar, până când națiunea a întors definitiv și iremediabil spatele lui Dumnezeu.

Cum se explică faptul că Dumnezeu l-a împiedicat pe Balaam să blesteme pe Israel – un lucru mărunț, cu totul nefolositor – dar nu l-a împiedicat să-i ofere lui Balac cheia prin care a nenorocit pe Israel?

Dumnezeu avea infinite posibilități să-l împiedice pe Balaam în planul lui. Putea să-i vorbească din nou. Putea să-i atenționeze pe Moise, pe Iosua sau pe Caleb, care erau în tabără, spre a contracara conspirația care se țesea în jurul lor. N-a făcut nimic. Absolut nimic. De ce oare?

Balaam i-a spus lui Balac așa: „Blestemele sau forța fizică împotriva acestui popor nu ajută la nimic. Dar eu am soluția la problema ta, care poate transforma acest popor invincibil într-o turmă de vite bezmetice, pe care le poți măcelări fără eforturi deosebite. Există o cale prin care ei se pot blestema singuri, ca să zic așa. Trebuie să-i faci să se închine altor dumnezei, dar fără să-și dea seama. Cum se face asta? Fii prietenos cu ei. Arată-te interesat de religia și Dumnezeul lor. Dă impresia că ești dispus să te lași evanghelizat de ei. Invită-i pe conducătorii lor ca observatori la marile voastre serbări religioase. Vorbește despre unitate și dragoste. Laudă realizările lor și invită-i la colaborări în acte de binefacere.”

Planul a fost pus în aplicare, iar rezultatele au fost spectaculoase. Au murit douăzeci și patru de mii de oameni din Israel, într-o luptă în care moabiții n-au avut nevoie nici măcar să scoată sabia din teacă.

Morala este evidentă: Dumnezeu nu ne părăsește deoarece suntem lumești, apostaziați sau idolatri, dar trebuie să Se dea la o parte atunci când alegem să plecăm genunchiul înaintea lui Baal, atrași de frumoasele fete ale lui Moab, numite astăzi „bisericele surori.”

Da, Dumnezeu a chemat biserica rămășiței la o înaltă cinste, și a onorat-o cu descoperirile adevărului prezent în măsură bogată. Mai important, acest popor trebuie să devină „rodul muncii sufletului” lui Hristos (Isa 53:11), mireasa lui Hristos, căreia trebuie să i se dea să se îmbrace cu „în subțire, strălucitor și curat.” Doar o asemenea realizare va demasca fraudă religioasă a Babilonului spiritual, blocând astfel planul global pentru ridicarea chipului de aur modern.

Nu este uimitor să privim cum împărații Moabului aplică din nou strategia lui Balaam, iar străjerii de pe zidurile Sionului, în loc să avertizeze poporul, ne țin prelegeri despre avantajele schimburilor culturale cu bisericile „surori”?

Dar așa se întâmplă când citim cu ochelari de cal lecțiile istoriei, și nu vrem să credem că trăim într-o lume ostilă neprihănirii, o lume în care Dumnezeu a fost ucis – în Fiul Său și în toți mesagerii pe care i-a trimis la poporul Său, de-a lungul întregii istorii.

Nu, destinul nostru profetic nu reprezintă o protecție garantată la eșec, atunci când ne lăsăm amăgiți copilărește cu viclenii pe care istoria sacră le-a demascat cu lux de amănunte, dar noi le ocolim elegant din dragoste pentru Babilon.